

ทาจิมารากิ
นักข่าวสาวสืบคดี

ความจริง
ระยะ 10
เมตร

真実の
10メートル
手前

โยเนซาวะ โฮโนบุ เียน
วิลาสินี สาริอาท แพล

ความจริงระยะ 10 เมตร 真実の一〇メートル手前

คลิกสั่งซื้อได้ที่นี้

@booktime

โยเนซาวะ โฮโนบุ เทียน
วิลาสินี สาโรวิท แปล

ความจริงระยะ 10 เมตร

真実の10メートル手前

โยเนซาวะ โฮโนบุ เขียน

วิลาลินี สาโรวาท แปล

Shinjitsu no 10 Metoru Temae (How Many Miles to the Truth)

Copyright © 2015 Honobu Yonezawa

Thai translation rights arranged with TOKYO SOGENSHA CO., LTD.

through Japan UNI Agency., Inc., Tokyo and Arika Interrights Agency

พิมพ์ครั้งที่ 1 กันยายน 2562

จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์ ไدفูกู ในเครือ บริษัท ไدفูกู ครีเอเตอร์ จำกัด

ISBN 978-616-448-023-0

โฮโนบุ, โยเนซาวะ.

ความจริงระยะ 10 เมตร.– กรุงเทพฯ : ไدفูกู ครีเอเตอร์, 2562.

256 หน้า.– (ทาจิมาริ นักข่าวสาวสืบคดี).

1. นวนิยายญี่ปุ่น. I. วิลาลินี สาโรวาท, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

895.63

ISBN 978-616-448-023-0

ประธานกรรมการบริหาร

กรรมการผู้จัดการ

ที่ปรึกษา

บรรณาธิการบริหาร

บรรณาธิการต้นฉบับแปล

บรรณาธิการเล่ม

ออกแบบปกฉบับภาษาไทย

ศิลปกรรม

พิสูจน์อักษร

ฝ่ายการตลาด

ฝ่ายขาย

ฝ่ายประสานงานโรงพิมพ์

จัดจำหน่ายโดย

จินตนา เฉลิมชัยกิจ

อลีน เฉลิมชัยกิจ

ลลิตรา วรสุมาวงศ์ นิเวชะระ

วรุฒม์ ทองเชื้อ

สุวิรัตน์ งามสง่าพงษ์

นันท์วิชน์ สกลกุล

เนฐพงษ์ ภาศิแพทย์

the book

ณรงค์ พึ่งบุญพา

อัคคณัฐ ชุมนุ่ม

มนัญชยา ศิริวงศ์, อุดร ปัญญาชัย

สุรินทร์ บุระณา

สายส่งสุภาพใจ บริษัท บุ๊ค ไทม์ จำกัด

214 ซ. พระรามที่ 2 ซอย 38 แขวงบางมด เขตจอมทอง

กทม. 10150

โทรศัพท์ : 0 2415 2621, 0 2415 6507

คำนำสำนักพิมพ์

เชื่อว่าอาชีพในฝันของแฟนสืบทอดตัวยง นอกจากนายตำรวจผู้กล้า นักสืบตัวกลั่น นักนิติวิทยาศาสตร์ปราชญ์เรื่อง อ่านเล่มนี้จบคงต้องเพิ่มอาชีพนักข่าวเข้าไปอีก เพราะนักข่าวสาวในเรื่องนี้ ช่างหลักแหลม ลุ่มลึก และค้นหาความจริงด้วยความมุ่งมั่น

การสืบคดีซีมีเพื่อไล่ต้อนคนร้ายให้ยอมจำนนเสมอไป ทาจิอาราอิ มาจิ เป็นนักข่าวที่ฉลาดหลักแหลม และพิจารณาสถานการณ์ต่างๆ อย่างตรงไปตรงมา เธอพร้อมลุยเพื่อตามรอยความจริงที่ถูกมองข้าม ไม่ว่าสิ่งนั้นจะเศร้าสลดหรือสยดสยองก็ตาม

“ความจริงระยะ 10 เมตร” เป็นหนึ่งในซีรีส์ “ทาจิอาราอิ นักข่าวสาวสืบคดี” ซึ่งเขียนโดย โยเนซาวะ โฮโนบุ นักเขียนนิยายญี่ปุ่นที่ประสบความสำเร็จสูง จากการผูกแนวการเขียนนิยายสไตลียุ่นเข้ากับนิยายสืบสวน ตัวละครที่ชื่อ ทาจิอาราอิ มาจิ มีบุคลิกไม่เหมือนใครและมีเสน่ห์ ความคิดอ่านของเธออยากจะมีคนตามทัน การดำเนินเรื่องที่มีบทสนทนาเป็นหลักทำให้บุคลิกของเธอโดดเด่นยิ่งขึ้นไปอีก

แน่นอนว่าการค้นคดีของนักข่าวคงต่างจากการสืบคดีของตำรวจโดยสิ้นเชิง ต้องดิ้นรนถึงที่สุดเพื่อให้ได้มาซึ่งข้อมูล เพราะฉะนั้นเรามาร่วมใจช่วยและจับตามองไหวพริบของเธอกัน สำนักพิมพ์ไคฟูกุหวังว่าผู้อ่านทุกท่านจะรู้สึกทั้งและชื่นชม ทาจิอาราอิ มาจิ นักข่าวสาวผู้แสนฉลาด มีไหวพริบ ที่จะมาชวนทุกคนสังเกตและสืบค้นหาความจริงเบื้องหลังคดีเด็ดที่แม้แต่ตำรวจยังคิดช้ากว่าเธอ

สำนักพิมพ์ไคฟูกุ

จากใจนักแปล

ผู้แปลรู้สึกเป็นเกียรติอย่างยิ่งที่สำนักพิมพ์มอบโอกาสให้ผู้แปลได้แปลหนังสือนวนิยายแนวสืบสวนสอบสวนอีกครั้ง หลังจากได้แปลซีรีส์กาลิเลโอไชคดียี่สิบปีมาแล้ว ผู้แปลต้องขอขอบคุณสำนักพิมพ์มา ณ ที่นี้

“ทาจิอาราอิ นักข่าวสาวสืบคดี : ความจริงระยะ 10 เมตร” เล่มนี้เป็นนวนิยายอีกเล่มที่ผู้แปลแปลไปลุ่มไปกับตัวละคร และทั้งกับความสามารถของทาจิอาราอิ มาจิ นักข่าวสาวผู้มุ่งมั่นและเชื่อมั่นในสิ่งที่ตัวเองทำ โดยไม่เกรงกลัวว่าการกระทำนั้นอาจย้อนมาทำร้ายเธอได้ในอนาคต

แม้เหตุการณ์ในหนังสือจะไม่ได้เรียงกันตามลำดับเวลา แต่เมื่ออ่านไปจนจบเล่มจะรู้ได้ว่าตัวเอกของเรื่องผ่านเหตุการณ์ ประสพการณ์อะไรมาบ้าง และสิ่งใดที่หล่อหลอมให้เธอกลายเป็นสาวแกร่งเช่นนี้

ผู้แปลหวังเป็นอย่างยิ่งว่าผู้อ่านจะรู้สึกลุ้น ตื่นเต้นไปกับตัวละคร และร่วมคาดเดาเหตุการณ์และวิธีการไขคดีปริศนาของเหยี่ยวสาวคนเก่งคนนี้

ขอให้สนุกกับการอ่านนวนิยายเล่มนี้นะคะ

วิลาสินี สาโรวาท

ความจริงระยะ 10 เมตร

สารบัญ

ความจริงระยะ 10 เมตร	7
ชายผู้เคารพความยุติธรรม	57
พืชรักอัตวินิบาตกรรม	73
จารึกไว้ให้โลกจำ	133
ปิดทำลายความทรงจำ	169
หนทางรอด	217

ความจริงระยะ 10 เมตร

1

ฉันยืนอยู่ในสถานีนาโงยะของเช้าวันที่หิมะโปรยปรายกินบริเวณครึ่งหนึ่งของภาคตะวันออกของญี่ปุ่น ซึ่งถือว่าตกเร็วกว่าปกติสำหรับช่วงเวลานี้ของปี

ฉันเตรียมเดินทางไปยังชิโอจิริด้วยรถไฟ “ชินาโนะ” ขบวนที่จะอกรอบแปดนาฬิกา เนื่องจากมีรถไฟหลายสายวิ่งผ่านสถานีนี้จึงทำให้การเดินทางดูยุ่งวุ่นวาย แต่ก็มีประกาศว่ารถไฟขบวนที่จะขึ้นออกได้ตรงเวลา

ฉันนัดเจอคนที่ซานซาลาไว้ แต่รอจนรถไฟเทียบซานซาลาแล้ว เขาคอนันก็ยังไม่ปรากฏกาย เมื่อดูเวลาจากนาฬิกาข้อมือ จึงหยิบโทรศัพท์มือถือออกมาหาเบอร์โทรศัพท์ ก็พลันได้ยินเสียงพูดพร้อมหายใจหอบมาจากด้านหลัง

“ขอโทษที่มาสายครับ”

ฉันเก็บโทรศัพท์ลงที่เดิมแล้วหันหลังไปหาคนคนนั้น

“โชคดีที่มาทัน”

ฟูจิซาวะ โยชินาริ ชายที่ฉันนัดไว้พูดระคนหายใจหอบ เขาไม่ได้รู้ดชิปแจ็กเกตแถมติดกระดุมเสื้อเชิ้ตหล่นไปเม็ดหนึ่ง ผมเผ้ากระเซิงมีน้ำมันอยู่เล็กน้อย หนวดเคราโกนไม่เกลี้ยง ดวงตาก็แดงก่ำและมีรอยหมองคล้ำใต้ดวงตานั้น

ฟูจิซาวะพยักหน้าหงึกๆ

“เอ่อ...ขอโทษจริงๆ ครับ”

“ไม่เป็นไร เมื่อคืนอยู่จนดึกตื่นไม่ไหวหรือ”

“ได้รู้เลยต่างหากละครับ”

“อิม แล้วยังต้องมาทำงานที่ยามานาชิอีก ขอโทษด้วยนะ”

เสียงสัญญาณเตือนวาร์ตไฟจะออกจากซานซาลา ฉันทักมือเรียก พุจิซาวะให้รีบขึ้นรถไฟ “ชินาโนะ” ตู้ที่จอดที่นั่นไว้

“ไม่ได้ทำงานกับคุณทาจิมารานิมานาน ครั้งนี้ได้ทำงานด้วยเสียที ดีใจจังครับ”

ระหว่างที่กำลังก้าวขึ้นรถไฟ พุจิซาวะเอ่ยปากเช่นนั้น แต่เสียงของ เขาถูกกลบด้วยเสียงเคลื่อนตัวของรถไฟขณะออกจากซานซาลา ฉันทิ้งไม่ได้ตอบอะไรกลับไป

ในตู้รถไฟสำหรับผู้โดยสารที่ระบุนั่งของรถไฟขบวน “ชินาโนะ” สายหลักสู่อิเียวซาล่อง มีวัยรุ่นหนุ่มสาวที่ดูท่าทางสนุกสนานไปกับการเดินทางกว่าหกสิบเปอร์เซ็นต์

พุจิซาวะยกกระเป๋าข้างขึ้นวางบนชั้นวางสัมภาระด้านบนอย่างระมัดระวัง หลังจากเดินไปทั่วตู้รถไฟก็ถึงตัวลงบนที่นั่ง แล้วกระซิบกระซาบกับฉันทว่า

“คนเยอะเกินคาดเลยนะครับเนี่ย”

เมื่อคืนมีหิมะตกในบางส่วนของจังหวัดนางาโนะ ยามานาชิ และ กุมมะ ทางฝั่งฮิราโนะก็มีหิมะตกทับถมหนาประมาณหนึ่งเซนติเมตร แต่ดูเหมือนว่าหนุ่มสาวใจร้อนพวกนี้จะไปเล่นสกีกันทั้งที่วันนี้เป็นวันธรรมดา และยังถือว่าเร็วเกินไปสำหรับการเล่นกีฬาฤดูหนาว

พุจิซาวะดวงตาแดงก่ำ เขามือตบหน้าตัวเองพร้อมเอ่ยว่า “เอ่อ จริงๆ แล้วผมก็ไม่ค่อยรู้รายละเอียดอะไรเกี่ยวกับงานวันนี้หรอกนะครับ ว่าแต่ วันนี้เราจะสัมภาษณ์เรื่องอะไรหรือครับ”

พุจิซาวะเป็นพนักงานใหม่เพิ่งย้ายมาประจำที่หนังสือพิมพ์โทโย สาขา โอซากาที่ฉันทประจำอยู่ ที่จริงเขาเข้ามาเป็นช่างภาพ แต่สำหรับหนังสือพิมพ์ โทโยแล้วมีกฎว่าเด็กใหม่ต้องผ่านการเป็นนักข่าวด้วยอย่างน้อยหนึ่งปี

ฉันเองก็มีหน้าที่สอนเด็กใหม่ จึงได้ทำงานกับเขา แต่หลังจากมาประจำได้
กว่าครึ่งปี ตอนนี้เขาเป็นงานเป็นของตัวเองแล้ว ฉันเลยไม่ได้พาเขาออกไป
ทำงานด้วยทุกครั้งเหมือนช่วงแรกๆ แต่ครั้งนี้พิเศษกว่าครั้งอื่น

ฟูจิซาวะพูดขึ้นว่า

“ผมรู้มาว่าเป็นคดีของฟิวเจอร์สเทีย”

“ใช่”

ฉันตอบโดยไม่หันหน้า ใช้แค่สายตาชำเลืองไป

“ฟูจิซาวะคงรู้จักฮายาซากะ มารีไหม”

“คนที่อยู่แผนกโฆษณาของฟิวเจอร์สเทียใช่ไหมครับ เขาเรียกกันว่า
สาวงามประจำฝ่ายโฆษณาเลย ออกโทรทัศน์บ่อยด้วยนี่ครับ”

ฉันพยักหน้าเป็นการตอบ

ฮายาซากะ มารีเป็นพนักงานฝ่ายโฆษณาบริษัท ฟิวเจอร์สเทียซึ่งเป็นบริษัทรวมทุน เธอเป็นน้องสาวของฮายาซากะ อิซิดะ ประธานบริษัท
ตอนที่อิซิดะก่อตั้งบริษัท เธอยังเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยอยู่ ช่วงที่บริษัท
เจริญก้าวหน้ามาก ช่วงนั้นเธอเป็นเหมือนมาสคอตของบริษัท มีรายการ
โทรทัศน์และนิตยสารรายสัปดาห์หลายฉบับมาสัมภาษณ์ เธอเป็นคน
ยิ้มแย้มแจ่มใสน่ารัก ไหวพริบปฏิภาณดี หากไปออกรายการวาไรตี้ เธอ
จะโปรยยิ้ม หากเป็นรายการข่าว เธอจะตอบคำถามที่ไม่สร้างสรรค์ของ
บรรดาผู้วิจารณ์อย่างตรงไปตรงมา อย่างไรก็ดี เมื่อบริษัท ฟิวเจอร์สเทีย
ถึงคราวถดถอย คนไปขอสัมภาษณ์เธอก็มีน้อยลง ของอย่างนี้เป็นเรื่อง
ธรรมดาอยู่แล้ว

ฟิวเจอร์สเทียหยุดดำเนินการไปเมื่อสัปดาห์ก่อน ไม่ว่าจะเป็นสื่อช่อง
ทางไหนก็ไม่ปรากฏหน้าของฮายาซากะ มารีให้เห็น

“ผมไม่เคยเจอนะครับ แล้วเขาเป็นใครหรือครับ”

“เป็นคนดี ดีมากเลยละ”

“แปลกจังเลยนะครับ ไม่เคยเห็นคุณทาจิมาริออกปากชมใคร

เปิดเผยอย่างนี้มาก่อน”

“ก็ไม่ใช่เชิงไม่เคยชมใครนะ”

พลันสีหน้าของฟูจิซาวะก็แสดงความสงสัยออกมา
ว่าแต่ทำไมคุณทาจิมารากิกับผมต้องมาสัมภาษณ์ฮายาซากะ มาริ
ด้วยล่ะครับ

ฉันหันไปมองฟูจิซาวะอย่างเต็มตา เห็นหน้าของเขาแดงเรื่อขึ้น
เรื่อย ๆ

“ก็เขินอยู่เหมือนกันนะครับที่จะบอกว่าผมยุ่งมากจนไม่มีเวลาเข้าไป
เช็คข่าว ผมถามอะไรผิดไปหรือเปล่าครับเนี่ย”

ฉันไม่ได้ตั้งใจจะมองด้วยสายตาเย็นชาจนทำให้เขาต้องอาย
สักหน่อยนี่ ตรงกันข้าม ฉันต่างหากที่รู้สึกผิด ต้องขอให้เขามาทำงาน
นอกสถานที่ในวันที่เขาเพิ่งเสร็จงานแสนยุ่ง จึงส่ายหน้าปฏิเสธ

“ไม่หรอก เรื่องก็ไม่มีอะไรมาก แค่มาริน้องสาวประธานอิชิตะ
หายตัวไปเท่านั้นเอง”

ฟิวเจอร์สเทียเป็นบริษัทที่ก่อตั้งขึ้นเมื่อสามปีก่อน ให้บริการจัดส่ง
สินค้าพวกของใช้ในชีวิตประจำวัน ยารักษาโรคให้กับผู้สูงอายุที่เดินทางไป
ซื้อของเองลำบากผ่านทางอินเทอร์เน็ต ตอนที่ก่อตั้งบริษัท ประธาน
อิชิตะอายุยี่สิบหกปี น่าจะด้วยความที่เป็นประธานก่อตั้งบริษัทได้ตั้งแต่
ยังหนุ่มยังแน่นและให้บริการลูกค้าที่เป็นผู้สูงอายุ จึงทำให้สื่อสิ่งพิมพ์ธุรกิจ
หลายหัวต่างพากันทำข่าวเรื่องของเข เขาเป็นคนพูดด้วยความมั่นใจ เคย
กล่าวไว้ว่าการปฏิวัติทางไอทีก็คือการปฏิวัติระบบสวัสดิการของคนด้วย

อิชิตะทำได้ตามที่เขาวางแผนไว้ กิจการฟิวเจอร์สเทียก้าวหน้าอย่าง
รวดเร็วจนพาบริษัทเข้าสู่ตลาดแนสแด็กได้ เป็นที่กล่าวขวัญไปทั่ว หลังจากนั้น
เขาก็เริ่มกิจการด้านอื่น เขารับสมัครสมาชิกเกษตรกร ทำสัญญา
กับชาวสวนชาวไร่ คนทำปศุสัตว์ด้วยเงินทุนที่สั่งสมมาได้ และเริ่มขาย

ผลิตภัณฑ์เกษตรอินทรีย์ทั้งจากพืชและสัตว์ กิจกรรมนี้ไม่ได้หยุดยั้งการซื้อเท่านั้น เขายังขายผลิตภัณฑ์ที่ผลิตมาเกิน แล้วนำกำไรที่ได้มาแบ่งให้กับสมาชิกเหล่านั้นอีกด้วย ถือเป็นการลงทุนอีกด้านหนึ่ง

แต่สุดท้าย ธุรกิจส่วนนี้กลายเป็นสาเหตุให้บริษัทล้มละลาย แม้ผลกำไรที่ได้จะแจกจ่ายให้สมาชิกได้ แต่ปรากฏเอกสารที่แสดงว่าใช้เงินค่าสมัครสมาชิกเป็นเงินทุนในการทำธุรกิจ ธุรกิจผลผลิตทางการเกษตรนี้ถูกมองว่าเป็นกิจการวางแผนลงทุนแบบหมุนเงินไปเรื่อยๆ เพื่อคงกิจการไว้ตั้งแต่แรกเริ่มแล้ว

มูลค่าหุ้นบริษัทเริ่มลดลง การปันผลกำไรเริ่มขาดสภาพคล่องในช่วงเดือนมิถุนายนและกันยายน บริษัทอธิบายให้ผู้ถือหุ้นเข้าใจถึงสถานการณ์ที่แท้จริงไม่ได้ ตั้งแต่ช่วงกลางเดือนพฤศจิกายน หุ้นก็ลดต่ำลงมากจนบริษัทต้องหยุดการซื้อขายหุ้นอนุพันธ์เพราะราคานั้นบริษัทร่วงลงมาต่ำกว่าที่ตลาดจำกัดราคาไว้ พอเข้าเดือนธันวาคม บริษัท ฟิวเจอร์สเทียก็ล้มละลาย อิติตะไม่ใช่แค่ถูกเรียกร้องให้รับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้น เขายังถูกมองจากสื่อหัวต่างๆ ว่าการล้มละลายนี้เป็นไปตามแผนที่เขาวางไว้ตั้งแต่แรก

“อิติตะกับมารีเกิดที่โอซากิ”

“หรือครับ”

แม้ได้ยืนยันนั้นก็ไม่ได้ทำให้ฟูจิซาวะเข้าใจสถานการณ์ดีขึ้นแต่อย่างใด และ การล่มสลายของฟิวเจอร์สเทียเป็นข่าวใหญ่รู้กันทั่วประเทศ ฝ่ายข่าวสังคมและฝ่ายข่าวเศรษฐกิจในสำนักงานใหญ่ที่โตเกียวต่างวิ่งกันวุ่น ไม่ใช่ข่าวที่นักข่าวประจำสาขาต่างจังหวัดต้องเข้าไปยุ่งเกี่ยว

เขาเอ่ยถามอย่างเกรงๆ ว่า

“ที่คุุณหาจิจาราคือออกมาทำข่าวเรื่องนี้ ผู้จัดการทราบเรื่องหรือเปล่าครับ”

“...ก็น่าจะยอมอนุมัติละมัง”

“เดี๋ยวนะครับ”

เขาพลิกตัวบนที่นั่งแคบๆ แล้วมองมาทางฉัน

“ถ้าอย่างนั้น เท่ากับเราหาเรื่องขัดแย้งกับสำนักงานใหญ่ที่ไป
สัมภาษณ์ฮายาซากะ มาริโดยพลการนะสิครับ”

“จะพูดว่าหาเรื่องก็เกินไป”

ฉันหลบตามองต่ำ

“คงมีคนโมโหละนะ”

ฟูจิซาวะสีหน้าเครียดขึ้นเล็กน้อย ฉันน่าจะบอกเขาตั้งแต่ว่าง

“ฉันรู้ว่าทำผิดต่อเธอที่ไม่ได้ถามความสมัครใจก่อน หากเธอกลัวก็
ลงสถานีถัดไปเลยนะ จริงๆ แล้วฉันอยากจะบอกเรื่องนี้ตั้งแต่เมื่อวานแล้ว
แต่ติดต่อเธอไม่ได้”

เมื่อได้ยินเช่นนั้นเขาก็ยิ้มออกมา

“ไม่หอรอกครับ ไม่เป็นไรครับ”

“ไม่เป็นไรหรือ”

“ก็ที่คุณบอกว่าถ้ากลัว จะลงสถานีถัดไปก็ได้ล่ะครับ เรื่องนี้หากผม
รู้ว่าคุณทาจิมาริจะแหกกฎ ผมก็จะได้เตรียมใจถูกครับ สรุปผมไปครับ”

“...ขอบคุณนะ”

“ไม่เป็นไรครับ ว่าแต่ถ้ามาสัมภาษณ์แบบนี่ที่จริงไม่ต้องเอากล้อง
มากก็ได้เนี่ย”

มีเสียงประกาศแจ้งว่ากำลังจะถึงทาจิมิแล้ว ผู้โดยสารในตู้ระบ
ที่นั่งไม่มีใครลุกสักคน

ก่อนจะถึงทาจิมิมีเรื่องที่ต้องบอกให้เธอรู้เอาไว้ก่อน ฉันพูดต่ออย่าง
รวดเร็ว

“ฟังฉันแล้วค่อยตัดสินใจนะ ออกจะพูดยากนิดหนึ่ง ตอนนี้อย่าง
ใครเจอตัวฮายาซากะ มาริเลย บริษัทลูกของฟิวเจอร์สเทียอยู่ที่ฮิโรสึเกะ
พวกนักธุรกิจคาดว่าเขาคงอยู่ที่นั่น แต่ดูเหมือนไม่มีใครเห็นทั้งฮิชิตะและ

มาริเลย”

“อ้าว แล้วทำไมพวกเราถึงไปโคฟุล่ะครับ”

“ฉันมีข้อมูลว่าฉันนะ ยังไงมาริกิก็ไม่ไปอยู่ที่ฮิรัตสึกะนั่น ฉันว่าเธอต้องอยู่แถวโคฟุ แต่ก็ไม่มั่นใจ... จากข้อมูลทั้งหมด ลองคิดดูอีกทีสิว่ามาริกิจะไปอยู่ที่ไหน”

ฟูจิซาวะทำปากย่น พูดอย่างไม่พอใจ

“คุณหาจิอาราคิครับ ผมก็เป็นนักข่าวของสำนักพิมพ์นะครับ”

“...”

“ผมเตรียมใจไว้แล้วครับ หากไม่เจอ”

“นั่นสินะ”

ฉันสังเกตเห็นว่าเขาอมยิ้ม รู้สึกว่าฉันจะคิดมากเกินไปเพราะเห็นว่าเขาเป็นเด็กใหม่

“ขอโทษที่เสียมารยาทนะ”

เขาพยักหน้าตอบโดยไม่พูดอะไร

นอกหน้าต่างรถไฟ เห็นเป็นทิวทัศน์เมือง รถไฟค่อยๆ ลดความเร็วลงพร้อมเคลื่อนตัวเข้าสู่สถานีใหญ่เกินคาด ช่วงเวลาที่รถไฟจอดเทียบชานชาลาอยู่หลายวินาทีนั้น ไม่มีผู้โดยสารลงเลยสักคน และไม่มีผู้โดยสารขึ้นด้วย จากสถานีนี้รถไฟจะวิ่งไปตามสายโทซังโดเข้าไปแถบหุบเขา

ฟูจิซาวะมองทิวทัศน์ที่ค่อยๆ เคลื่อนผ่านสายตาเข้ามาแล้วเอ่ยถาม

“ผมอยากถามอีกเรื่องหนึ่งครับ”

“อะไรหรือ”

“ทำไมคุณถึงอยากทำข่าวของฮายาซากะ มาริกิล่ะครับ”

หิมะที่ตกเมื่อคืนยังคงหลงเหลืออยู่เป็นหย่อมๆ ตามหลังคาบ้านเรือนและท้องนา

ในฐานะพนักงานก็คงสงสัยว่าทำไมถึงกล้าเสี่ยงทำอะไรแบบนี้
ฉันตอบกลับไปโดยตายังมองไปนอกหน้าต่าง

“ก่อนหน้านี้ฉันเคยสัมภาษณ์ฮายาซากะ มารี ตอนเธอกำลังเดินทางกลับบ้านที่ต่างจังหวัด ฉันประทับใจความร่าเริงแจ่มใสและไหวพริบปฏิภาณ จึงไม่อยากจะถามคำถามที่อาจเป็นการล่วงล้ำเกินไป ตอนนั้นฉันได้ถามเพื่อนและอาจารย์สมัยเรียนของเธอด้วย ทุกคนชอบเธอทั้งนั้น หลังมีข่าวว่าบริษัท ฟิวเจอร์สเทียหลกวงวงประชาชน ก็มีหลายคนโทรมาที่สาขาสำนักพิมพ์บอกว่าเธอไม่ใช่คนดัมตุ อิชิตะและมารีอาจทำการค้าผิดพลาดแต่เธอไม่ใช่คนไม่ดี สาขาสำนักพิมพ์ที่รับหน้าที่ทำข่าวนี้อยู่ต่างสนใจว่าพี่น้องฮายาซากะหายไปไหน ก็เป็นธรรมดาอยู่แล้วที่ต้องออกมาทำข่าวแบบนี้ละ”

“ก็ใช่ะครับ”

ฟูจิซาวะคิดใคร่ครวญก่อนถอนใจ

“ว่าแต่ ข้อมูลที่คุณหาจากรายได้มานี้คืออะไรหรือครับ”

ความเร็วของรถไฟด่วนพิเศษ “ชินาโนะ” ที่มุ่งหน้าไปทางทิศตะวันออก ช่างช้านักสำหรับคนที่ชินกับความเร็วของชินคันเซ็นอย่างฉัน ยังมีเวลาอีกเหลือเฟือที่จะถึงที่หมาย

2

สองพี่น้องฮายาซากะ อิชิตะและมารียังมีน้องเล็กสุดท้องอีกหนึ่งคน ชื่อยุมิ ปีนี้เพิ่งเรียนจบมหาวิทยาลัย อายุยี่สิบสามปี เธอคนนี้ไม่มีความเกี่ยวข้องใดๆ กับฟิวเจอร์สเทียเลย เธอทำงานบริษัทเสื้อผ้าในตัวเมืองนาโงยะ

แน่ใจได้อย่างไรว่า ทุกข่าวบน
หน้าหนังสือพิมพ์มากมายนั้น จะตีพิมพ์
เรื่องราวทั้งหมดครบถ้วน อาจมีความเศร้า
ความหดหู่ หรือหลักฐานสำคัญถูกปกปิดไว้
ก็เป็นได้

ทาจิมารากิ มาจิ นักข่าวสาวผู้มอง
เหตุการณ์เบื้องหน้าอย่างตรงไปตรงมา สืบหา
ความจริงที่ถูกมองข้าม แม้ภัยอันตรายของ
เธอเธออยู่ คุณคิดว่าเธอจะมองผ่านหรือต่อสู้
เพื่อความจริงอันล้ำค่า

นิยายสืบสวน

ISBN 978-616-448-023-0

9 786164 480230

260.-

www.booktime.co.th

@DaitokuPUB